

ΧΑΦΙΖ ΤΟΥ ΣΙΡΑΖ

Ὁ Χαφίζ (1320—87) εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποιητὲς τοῦ Ἰσλάμ πὺν ἡ ποίησή τους εἶναι σταθερὰ δισυμῆ: ὑμνοῦν τὸν ἔρωτα ἢ τὸ κρασί, ἀλλὰ βαθιὰ στὸ λόγο τους βρίσκεται ἡ λαχτάρα γιὰ τὸ Θεό, ἡ μεταφυσικὴ ἀγωνία ἢ τέρση. Ὁ Χαφίζ δὲν εἶναι μέγας ὅσο ὁ Ρουμί ἢ γνωστός ὅσο Ὁμάρ Καγιὰμ, ἀλλὰ στὸν τόπο του δοξάστηκε καὶ ἀ-

γαλήθηκε.

Γεννήθηκε στὸ Σιράζ καὶ τ' ὄνομά του σημαίνει «Αὐτὸς πὺν ξέρει ἀπέξω τὸ Κοράνιο».

Ἐς θυμηθεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ ἀραβικὴ ποίηση (ὅπως καὶ ἄλλες, ἢ Ἰνδικὴ π.χ.) γράφεται σὲ ἡμιστίχια — δίστιχα (=μήπως αὐτὸς μᾶς λέει τίποτα γιὰ τὸν δικὸν μας δεκαπεντασύλλαβο ἢ καὶ τὰ δίστιχά του;).

1

Ἦν θεϊκὴ ὁμορφιά, ποῖος παραμερίζει τὸ πέ-
πλο σου,
ὦ πουλὶ τοῦ παραδείσου, ποῖος σοῦ δίνει σπό-
ρους καὶ νερό;

Ὁ ὕπνος φεύγει ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ ἡ καρ-
διά μου λιώνεται
Ποῖος τάχα νὰ ἔχει τὸ κεφάλι σου στὸ στήθος
τοῦ νὰ τοῦ κοιμάσαι.

Ἄφησες ξαφνικὰ τὸ στήθος μου καὶ τὴν καρ-
διά μου τσακισμένη,
Ποῦ βρήκες τώρα σπίτι καὶ ἀναπαύεσαι;

Διόλου δὲ νοιάστηκες γιὰ τὸ πικρὸ μου κλάμα,
σίγουρα τώρα θὰ ἔσαι ψηλά.

Οὔτε ρωτᾶς γιὰ μένα τὸ φτωχὸ καθόλου·
καμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν κακομοῖρη καὶ πα-
ρηγοριά.

Ἦν παλάτι πὺν μοῦ καίει τὴν καρδιά, ὦ σπίτι
τῆς ἀγάπης,
ὁ θεὸς μακριὰ σου νὰ κρατᾶει τὴ συμφορὰ
τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου!

Σ' αὐτὴ τὴν ἔρημιά, εἶναι μακριὰ ἡ πηγὴ,
φυλάξου μὴ σ' ἐξαπατήσει ἡ ἔρημιὰ μ' ἀντι-
κατοπτρισμούς.

Τὸ βέλος πὺν ἔριξε τὸ βλέμμα σου ἤρθε ἀκρι-
βῶς στὸ στόχο,
ποιὰ νέα πονηριὰ θὰ βρεῖ ἡ κακότητά σου;

Ἦν καρδιά μου, πῶς θὰ βρεῖς τὸ δρόμο σου
στῶν γηραιῶν τοὺς δρόμους;
Στῆς νιότης σου τίς μέρες ἐπλανήθηκες πολὺ.

Τὸ μάτι σου, οἰνοπώλισσα, βρῆκε τοῦ ἔρωτευ-
μένου τὴν καρδιά,
σίγουρα τὸ πιστό σου εἶναι δηλητήριο πικρό.

Δούλος δὲν εἶναι ὁ Χαφίζ πὺν δραπετεύει τοῦ
ἀφέντη του,
γύρισε πίσω, μὲ κατάλυσε τὸ μάλωμά σου.

2

Στὴν ἀγορὰ πὺν ξεγελᾶνε μὲ παιγνίδια τὴν
ψυχὴ
κάτι φωνάζουν: «Ἀκούστε, μέθυσοι τῆς γει-
τονιάς, ἀκούστε!

Ἡ κόρη τοῦ σταφυλιοῦ τό ἔσκασε, φευγάτη μέ-
ρες τώρα!
Ἀκούτε, ἀκούτε, μαζευτεῖτε, εἶναι ἀπολυμένη,
φυλαχτεῖτε!

Φόρεμα ἔχει ρουμπινὶ καὶ στέμμα ἀπὸ φου-
σκάλες,
σῆκωσε νοῦ καὶ λογικὸ. Μὴν κοιμηθεῖτε, ἔχετε
τὸ νοῦ σας!

Ὅποιον μοῦ φέρει τὸ πικρὸ κορίτσι μὲ γλυκὰ
θὰ τὸν πληρώσω,
κατεβεῖτε, ψάξτε μὲς στὴν Κόλαση, μπορεῖ νὰ
κρύβεται ἐκεῖ μέσα!

Κάποιος γρήγορος στὴ νύχτα, ἕνας κλέφτης,
κόκκινος τοῦ τριαντάφυλλου πικρόγλυκος
μέθυσο
— καὶ ἂν τὴ βρεῖτε, φέρτε τὴν στὸ σπίτι τοῦ
Χαφίζ».

Μετ. ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά Σ. Λ. ΣΚΑΡΤΣΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μέρα μου
κάτασπρη φρεγάδα
δίκοπη, τρίκοπη
ἀρματομένη τὴ χαρὰ μου
τὴ δίχρωμη τὴν τρίχρωμη,
τοῦ κοριτσιοῦ μου τὸ φιλί
τὸ κατακόκκινο.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ